

За нази нѣма стяха
Подъ тие небеса.

И майкитѣ безсилни
Паднахъ мрътви, ахъ,
Подъ удари безмилни,
Дѣчицата безкрилни
Издъхнахъ отъ страхъ.

Теглила и мжчила
Въ земята ни растъхтъ!
О майко моя мила!
На страшнитѣ бѣсила
Дѣвойкитѣ висхтъ!

Тирана си е за:
Доде ми края, знамъ;
Но имамъ йощ' умраза:
Азъ тѣхъ щж ги погажъ
Съ пожаръ и сѣчь голямъ!

Азъ споменъ щж оставъ
За менъ на сѣкий жтъ,
Земята ймъ щж направъ
На гробъ, та тамъ тогава
Да доджтъ да умржтъ.

Той рѣче и стори го!
Запѣни се отъ ядъ!